

[C. C. Heilesen.]

ikke var sikrere, end den er i Dag, paa den Tid, da der var Tale om en Dommer, om hvem man fra alle Sider sagde, at han var uerstattelig i sit Dommerhverv, paa den Tid, i Embedsvældets Tid, foreligger der intet om, at man blot et Øjeblik tænkte sig den Mulighed, at man kunde holde et Dommerembede besat ved Konstitution, medens Embedets Indehaver — Klein — var Minister. Det var forbeholdt den senere demokratiske Udvikling at se anderledes paa Retsplejen, end man saa paa den i de Tider.

Jeg synes, det maa navnlig være ganske ejendommeligt for de Konservative nu at skulle være med til at gennemføre et Forslag som det, der her er Tale om at gennemføre. Selv de, der ikke blot som jeg ud fra et rent Retsplejesynspunkt maa være betænkelige ved et saadant Lovforslag, maa i hvert Fald, hvis de findes blandt de Konservative, forekommer det mig, være i højeste Grad betænkelige ved det, man her er i Færd med at gennemføre.

Det kan maaske siges, at en Dommer, der overtager Justitsministeriet eller et andet offentligt Hverv, har et vist rimeligt Krav paa at faa Sikkerhed for at faa det første passende Dommerembede, der bliver ledigt efter hans Afgang, og hvortil han i øvrigt maatte være kvalificeret; og hvis det er nødvendigt i saa Henseende at træffe særlig Bestemmelse, idet man har gjort Erfaringer i Retning af, at det skulde være vanskeligt for en tidligere Justitsminister at faa et Dommerembede, hvortil han er kvalificeret, saa kunde der vel forhandles om Bestemmelser, der sigtede til at sikre, at den Justitsminister, der tidligere har været Dommer, og som ved sin Afgang er kvalificeret til at overtage et Dommerembede, fik et passende Dommerembede, inden der var gaaet alt for lang Tid. Herom kunde der vel forhandles.

For den i Bemærkningerne til Lovforlaget udtalte Opfattelse, at der ved den gældende Bestemmelse i Retsplejeloven om Begrænsning af Adgangen til Konstitution i Dommerembeder kun skulde være

„tænkt paa de almindelige Tilfælde af Ledighed i en Dommerstilling ved Indehaverens Død eller Forflyttelse, men ikke

paa de Tilfælde, hvor den midlertidige Beskikkelse foranlediges ved Dommerens Udførelse af andet offentligt Hverv,“ kender jeg ikke den ringeste Støtte, og det vilde interessere mig at høre nærmere begrundet, hvorpaa en saadan Opfattelse støttes, ligesom det ogsaa interesserede mig — hvad jeg i og for sig maatte vente —, at det ærede Medlem Hr. Axel Møller i saa Henseende gav Udtryk for ganske den samme Opfattelse, der ogsaa efter min Mening er den rigtige, nemlig at de Bemærkninger, der findes i Lovforslagets Motiver herom, er uden Hjemmel.

Men for øvrigt, hvis den Opfattelse, der saaledes gøres gældende i Bemærkningerne til Lovforlaget, at Grundsætningen i Retsplejelovens § 44 slet ikke angaar det eller de Tilfælde, det foreliggende Lovforslag omhandler, var rigtig, hvortil saa alle de Kauteler, Lovforlaget opstiller? Naar Grundsætningen overhovedet ikke gælder i dette Tilfælde, hvorfor saa opstille alle de Kauteler, som opstilles i det foreliggende Forslag?

Lovforlaget gaar som bekendt ud paa, at den i Retsplejeloven fastsatte Maksimumsfrist af 1 Aar kun skal kunne forlænges ved kongelig Resolution, og kun for indtil et Aar ad Gangen og kun paa Betingelse af, at ganske særlige Grunde taler derfor, og at Samtykke gives af Præsidenten for vedkommende kollegiale Ret eller for Retspræsidenters og Underdommers Vedkommende af Præsidenten for den nærmest overordnede Ret, og at en fast ansat Dommer midlertidig beskikkes.

Selve Lovforslagets Indhold minder om det velkendte franske Ordsprog: Qui s'ex-cuse, s'accuse. Den, der undskylder sig, anklager sig. Selve Lovforslagets Indhold er en Anklage mod den Udtalelse, der er fremsat i Bemærkningerne om, at Retsplejelovens § 44 egentlig slet ikke gælder det Tilfælde, hvor en Dommer overtager Justitsministerembedet eller et andet offentligt Hverv.

Den Maade, hvorpaa Lovforlaget her blander Retspræsidenterne ind i et politisk Anliggende, er i øvrigt formentlig uheldig, navnlig da naar det gælder de underordnede Rettets Præsidenter, Byrettens eller Landsrettens Præsidenter, mindre naturligvis, naar det gælder Højesterets Præsident. Thi om